အတွဲ-၅ အမှတ်-၂

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

ဖြူသီး နှင့် ကျီးညို

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဓါတ်လမ်း-ဆုနီ

၁၃၃၄ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၀ ရက် (၁၃-၁-၇၃)

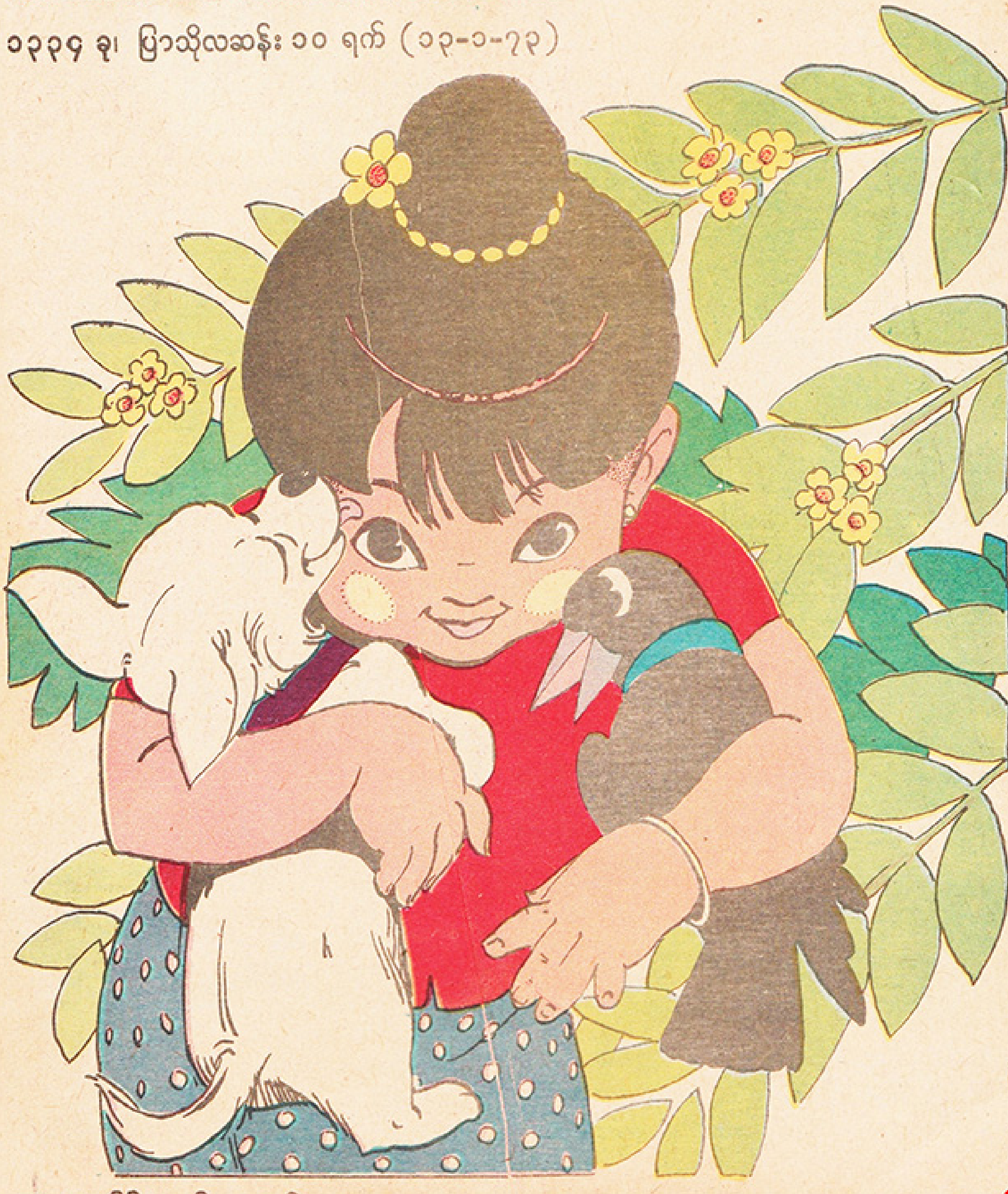

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

ကိုဖိုးဆိတ် ဘယ်လဲဗျ
ကွင်းထဲ သွားမလို့
ဘယ် ဖြစ်ဖြစ်
ဖြူသီးသည် သွက်လက်၍ မိတ်ဆွေဖွဲ့ကောင်းသော ခွေးကလေးဖြစ်၏။
ဟင် - ခါတိုင်းဆိုယင် ငါလာယင် ဝင်း၀ က - ထွက်လာပြီး ကြိုပါတယ် – ဒီနေ့ - ဘယ်များ သွားနေပါ လိမ့်
ဖြူသီး
ဖြူသီးရေ
ထိုနေ့တွင် မသီတာ ကျောင်းမှပြန်လာစဉ် ဖြူသီးကို ခါတိုင်းလိုမတွေ့သဖြင့်–
အမယ် - ဟော့ကောင်။ မင်း - ဒီချောင်ထဲ ဘာလါလုပ် နေတာ လဲ
လိုက်ရှာရာ တံခါးကြားထဲ၌ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့၍
ကြည့်ရာ.... လက်တွင် ဆူးစူးနေသည်ကို တွေ့သောကြောင့် ကုသပေးလေသည်။
လက်နာပျောက်ပြီးနောက် ခြံထဲ၌ ကစား နေစဉ် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၍
ဟဲ့ - - ချုံထဲဝင်သွားတာ ယုန်ခုက်ကလေးနဲ့ တူတယ် - ဟဲ့
လိုက်ဖမ်း ရယင်ပျော်မှာပဲ။ အသားလေး ချောင်း လိုက်အုံးမှ

အမယ်လေး - ကြောင်ကြီး
နွေးပါဟဲ့ - နင်ဘာဖြစ်လို့လဲ
- တော်ပါသေးရဲ့ - - - - ဘုန်းပင်ပေါ်က - အသိုက်နားမှာ အယုံသင်ရင်း လိမ့်ကျလို့ အတောင်တဖက် နာသွားတယ်၊ အပေါ်ပျံတက်လို့ မရတော့ဘူး
အနားသို့ရောက်သွားလျှင် ကျီးကန်းကလေးဖြစ်နေ၏။
ငါ့ကို ကိုက်စားတော့မယ် ထင်တယ်
ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ချီသွား၏။
ဟင် - အမေရေ - - - ဖြူသီးရယ် - - - - ကျီးကန်းလေးတကောင် ချီလာတယ်။ အတောင်များ နာနေလား မသိဘူး
ဟယ် - ကြက်တူရွေး လှောင်ချိုင့်ဟောင်း တခုရှိသားဘဲ၊ ထည့်ထားလိုက်။ ပူစီက စိတ်မချရဘူး။
အိမ်ရောက်လျှင် မသိတာအနားချလိုက်၏။
ကျွေကျီးညို ဘယ့်နယ်နေသေးလဲ
သက်သာပါပြီ၊ ဖေဖေသီတာ ဆန္နင်းက - တယ်ကောင်းတဲ့ဆေးဘဲ။ နို့နဲ့ထမင်းကလဲ - တယ်စားကောင်းတာဘဲ
သုံးလေးရက် ကြာသော် ဒဏ်ရာပျောက်သွားပြီး ဖြူသီးနှင့် ပိုမိုခင်မင်လာ၏။
သွားပေတော့ ကျွေကျီးညိုလေးရေ
အမေ့တွေမှာ စွန့်စားခန်းတွေ ပြောပြရအုံးမယ်
နောက်တနေ့တွင် ကျီးညိုကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။
ကိုဖြူသီး ကျေးဇူးကို တသက် မမေ့ပါဘူး။ အခွင့်ကြုံယင် - ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်
ဘယ်ကြုံမလဲကွ - ငါက - နွေးဘဲ၊ ခင်းက ကျီးကန်းဘဲ - - ဟဲဟဲ
သို့သော် ဖြူသီးထံ နေ့စဉ်လာလည်၏။

ဟင်
ဒါ-ကိုဖြူသီးအသံဘဲ
တနေ့တွင် ကျီးညိုတို့ ကစားနေကြစဉ်....
ဟာ - ကိုဖြူသီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ကားတိုက်သွားလို့။ နာလိုက်တာ-ကျွတ်ကျွတ်
ကျနော် ဘယ်လို ကူညီရမလဲ
ငါ့-လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ထလို့တောင် မရဘူး။ မင်းတို့ငါ့ လည်ပတ်ကိုကိုင်ဆွဲ ပြီး လမ်းဘေးပို့ပေး ပါလား
ကျီးညိုနှင့်အပေါင်းပါတို့ ထိုးဆင်းသွားပြီး
ဆွဲ
ဆွဲ
အေး-ဟုတ်ပြီ-ဆွဲ အား ကျွတ်ကျွတ်
လိုအပ်သော အကူအညီကို ပေးကြသည်။
ဟဲ့ - အေ့ ကျီးညိုရယ် - နင်ဘာလို့ငါ့ကို ပတ်ချာလည် လှည့်ပျံပြီး - အင်္ကျီစကို လာလာ ဆွဲနေရတာလဲ ဟဲ့။
အမလေးသိ ဖြူသီးရယ်
ဟင်
ထို့နောက် ကျီးညိုသည် မသီတာထံ ပြေးပြီး သတင်းပို့လေသည်။
---ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခြေတဖက် ကျိုးသွားပါတယ် ကျပ်စည်းထားယင်-ကောင်းသွားမှာပါ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး
မသီတာသည် ဖြူသီးကို ပွေ့ယူလာပြီး အိမ်တွင် တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်နှင့် ပြသရာ ကျိုးသွားသောခြေကို ကုသပေးလေ၏။
အင်း.. အဲ့ကျီးညိုနဲ့ ငါဟာ-တကောင်ကျေးဇူး တကောင်မှာ ရှိ တယ်။ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေ မှန်ဘဲ။
ဖြူသီးသည် ခြေနာ သက်သာလာပြီးနောက် နေ့စဉ် ခြံစည်းရိုးအနီး၌ အရိုးတချောင်း သွားချထားလေ့ရှိ၏။ မည်သူ့အတွက် ဖြစ်မည်နည်း။
(ပြီး)

ကြောင်ကလေး

ညောင်ညောင်

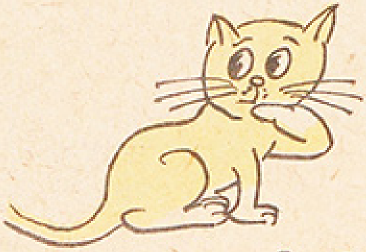

ရေးဆွဲသူ - ကာတွန်းမြေဇာ

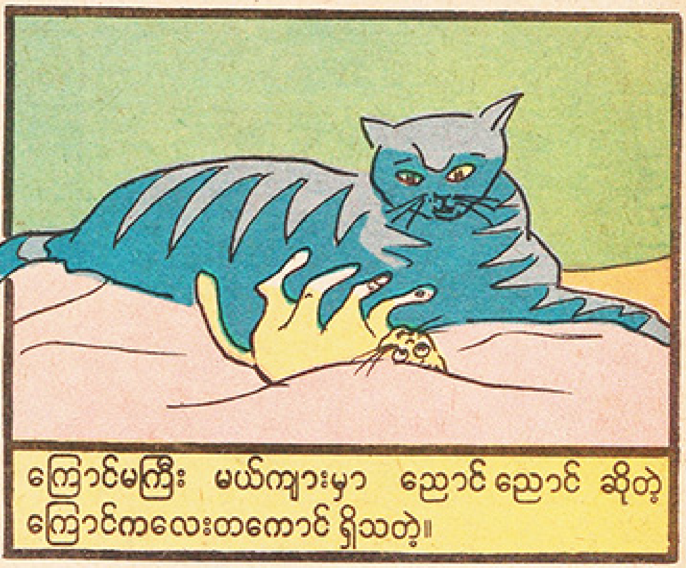

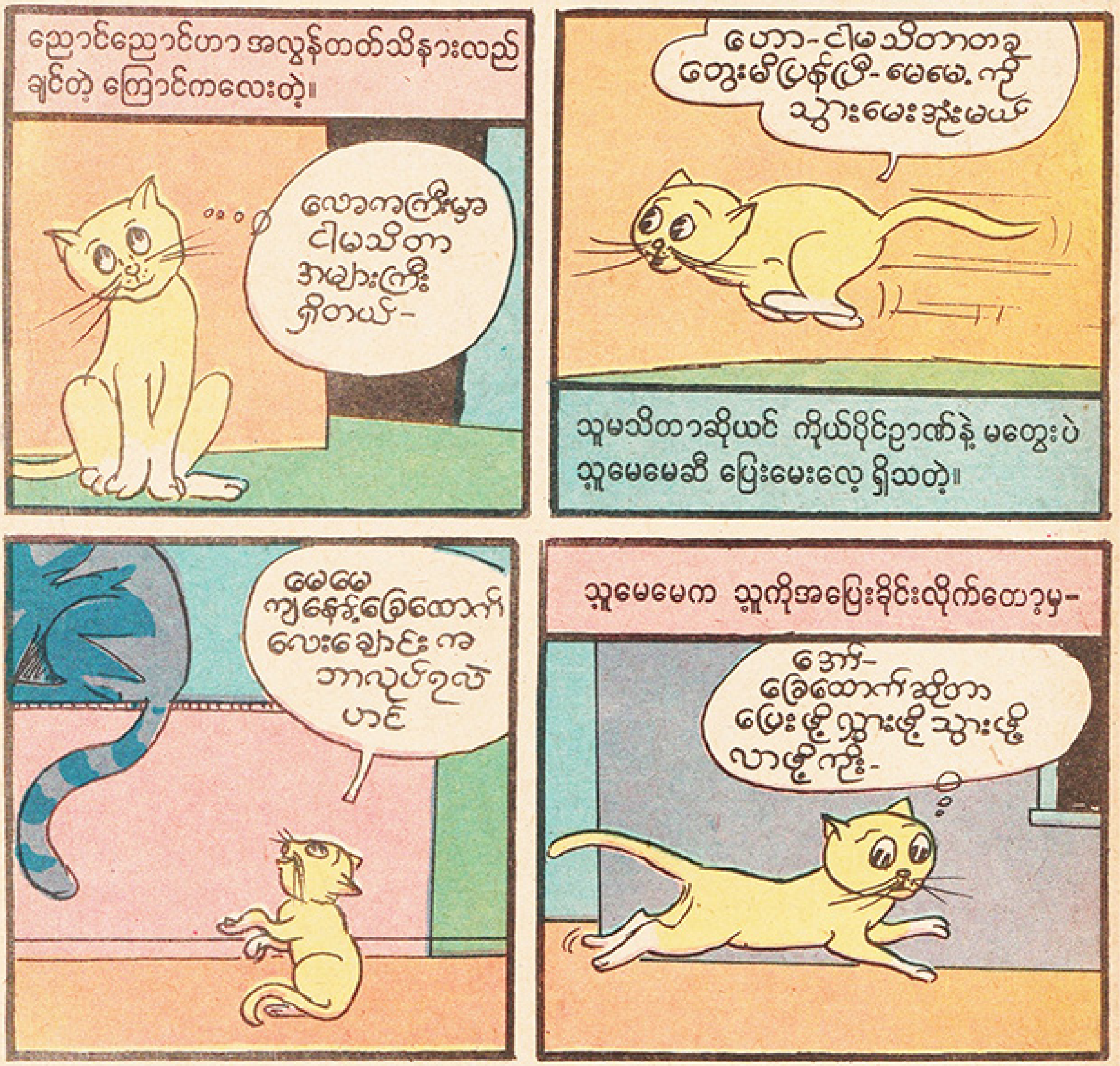

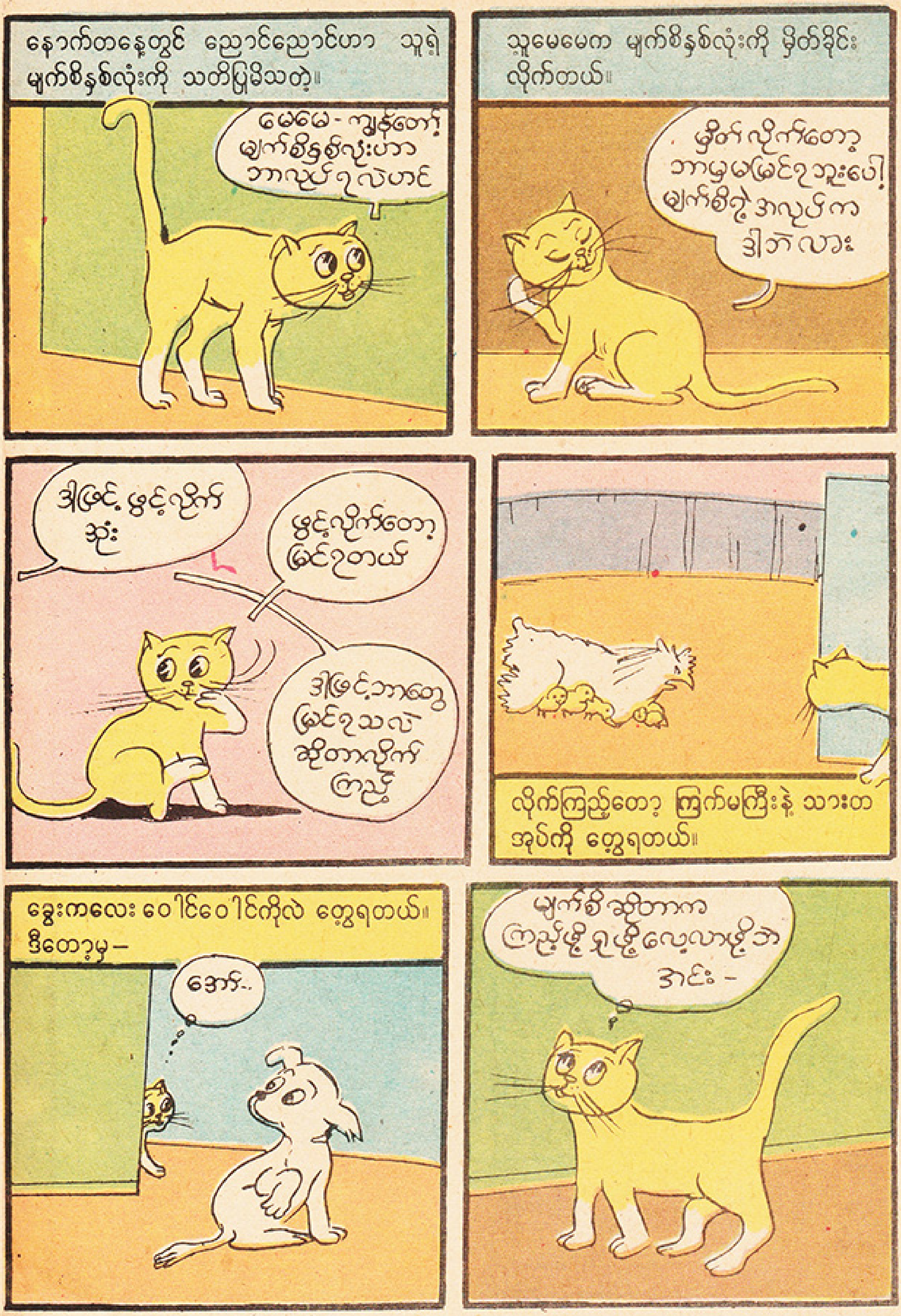
နောက်တနေ့တွင် ညောင်ညောင်ဟာ သူ့ရဲ့ မျက်စိနှစ်လုံးကို သတိပြုမိသတဲ့။
မေမေ - ကျွန်တော့် မျက်စိနှစ်လုံးဟာ ဘာလုပ်ရလဲဟင်
သူ့မေမေက မျက်စိနှစ်လုံးကို မှိတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။
မှိတ်လိုက်တော့ ဘာမှမမြင်ရဘူးပေါ့! မျက်စိရဲ့ အလုပ်က ဒါဘဲလား
ဒါဖြင့် ဖွင့်လိုက်ဦး
ဖွင့်လိုက်တော့ မြင်ရတယ်
ဒါဖြင့် ဘာတွေ မြင်ရသလဲ ဆိုတာလိုက် ကြည့်
လိုက်ကြည့်တော့ ကြက်မကြီးနဲ့ သားတ အုပ်ကို တွေ့ရတယ်။
ခွေးကလေး ဝေါင်ဝေါင်ကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့မှ —
အော်..
မျက်စိဆိုတာက ကြည့်ဖို့ ရှုဖို့ လေ့လာဖို့ဘဲ အင်း -

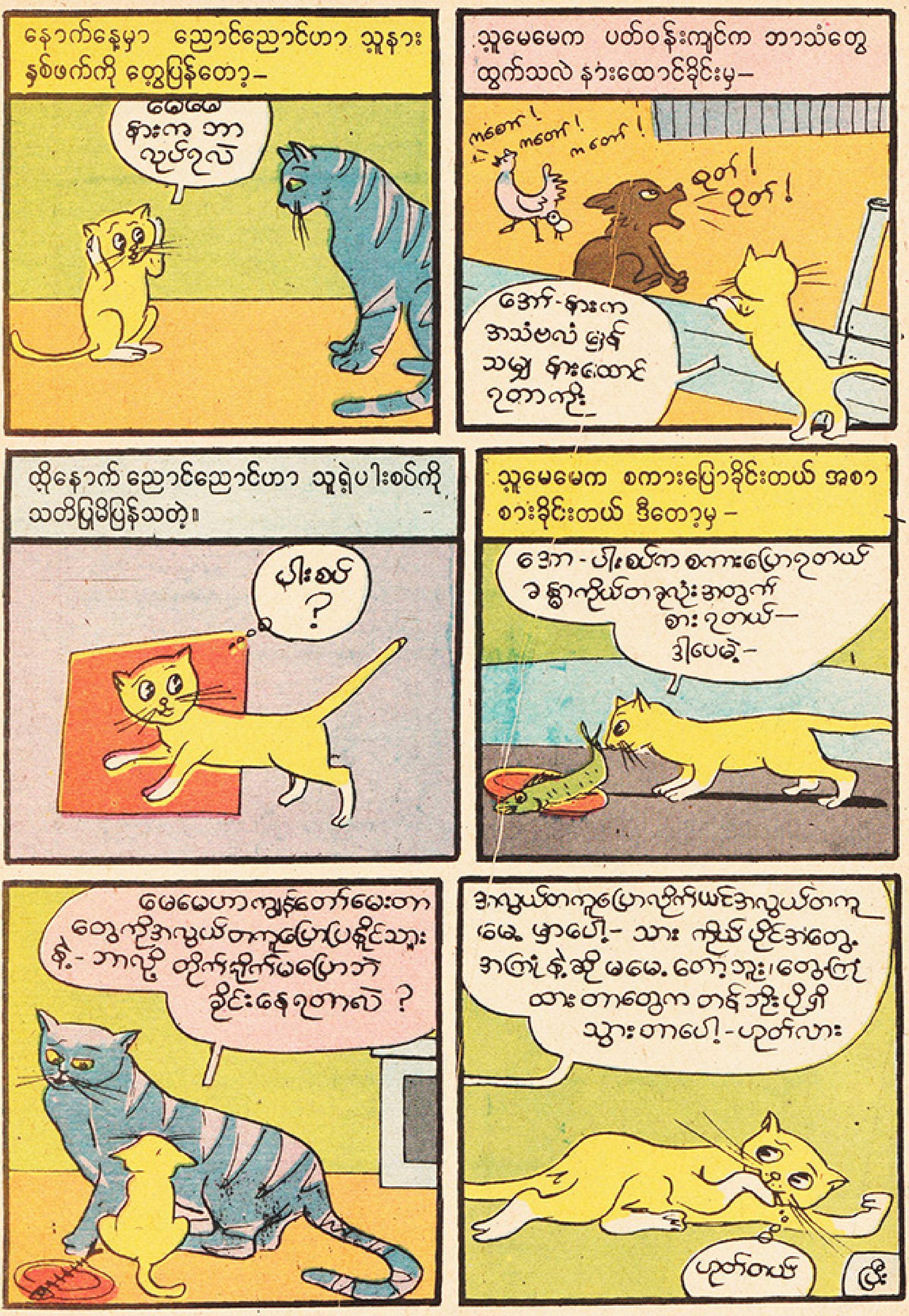
နောက်နေ့မှာ ညောင်ညောင်ဟာ သူ့နား နှစ်ဖက်ကို တွေ့ပြန်တော့—
မေမေ နားက ဘာ လုပ်ဖို့လဲ
သူ့မေမေက ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာသံတွေ ထွက်သလဲ နားထောင်ခိုင်းမှ—
ကတော်! ကတော်! ကတော်!
ဝုတ်! ဝုတ်!
အော်-နားက အသံဗလံ ဖြစ်သမျှ နားထောင်ဖို့တာကိုး_
ထို့နောက် ညောင်ညောင်ဟာ သူ့ရဲ့ပါးစပ်ကို သတိပြုမိပြန်သတဲ့။
ပါးစပ် ?
သူ့မေမေက စကားပြောခိုင်းတယ် အစာ စားခိုင်းတယ် ဒီတော့မှ —
အော - ပါးစပ်က စကားပြောဖို့ရယ် ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးအတွက် စားဖို့ရယ်— ဒါပေမဲ့—
မေမေဟာ ကျွန်တော်မေးတာ တွေကို အလွယ်တကူ ပြောပြနိုင်သား နဲ့- ဘာလို့ တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ ခိုင်းနေဖို့တာလဲ ?
အလွယ်တကူ ပြောလိုက်ရင် အလွယ်တကူ မေ့မှာပေါ့- သား ကိုယ်ပိုင် အတွေ့ အကြုံနဲ့ သိ မမေ့တော့ဘူး၊ တွေ့ကြုံ ထားတာတွေက တန်ဘိုးပိုရှိ သွားတာပေါ့- ဟုတ်လား
ဟုတ်တယ်

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဇေ ဖေကျော်ကျော်

ဟိုင်းနရစ်ဟဲရာ

ဟိုင်းနရစ်ဟဲရာသည် ဂျာမန်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သူသည် စကီးစီး ချန်ပီယံဖြစ်၍ ကျွမ်းကျင်သော တောင်တက်သမားတဦးလည်းဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်က ဟိုင်းနရစ်ဟဲရာသည် ခရီးသွားအဖွဲ့တဖွဲ့နှင့်အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားသောအခါ ဒယ်ရာဒွန်းမြို့ရှိ အကျဉ်းစခန်းတွင် အကျဉ်းချထားခြင်းခံရလေသည်။

အကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်ပြေးရန် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစည်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ တတိယ အကြိမ်တွင်မှ အကြံအောင်ကာ အကျဉ်းစခန်းမှထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့၏။

ဟိုင်းနရစ်ဟဲရာနှင့်အတူ အော့ဖ်ရှနိုက်တာ အမည်ရှိ သူငယ်ချင်း တောင်တက်သမား တဦးလည်း ပါလာခဲ့ပေသည်။ သူတို့သည် တိဗက်ပြည်သို့ ဦးတည် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သွားလိုသော တိဗက်ပြည် လာဆာမြို့မှာ မိုင်တထောင်ခန့်ဝေးပေသည်။ လမ်းခရီးတွင် အခက်အခဲပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရ၏။ အစာငတ်ပြတ်ခြင်း၊ ရာသီဥတု အလွန်ဆိုးရွားခြင်း၊ အားအင်ကုန်ခန်းမောပန်းခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ ခရီးသွားခဲ့ကြရသဖြင့် နှစ်နှစ်ခန့် ကြာသည့်တိုင်အောင် ခရီးမတွင် လိုရာမရောက်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

အတန်ကြာမှ ကြည်ရုံအမည်ရှိ ရွာကလေးတရွာသို့ရောက်ကြ၏။ ထိုမှဆက်၍ ခရီးနှင်ခဲ့ရာ လမ်းတွင် တောခွေးကြီးတကောင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး အန္တရာယ်ပြုခြင်းကို ခံရလေသည်။ တောခွေး၏ရန်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့၏။

ရပ်နားလိုက် သွားလိုက်ဖြင့် တောင်ကိုကျော်၊ တောကိုဖြတ်ကာ ခရီးနှင်ခဲ့ကြရာ ထရက်ချင်အမည်ရှိ ရွာကလေးတရွာသို့ ရောက်ပြန်၏။ ထိုရွာမှ ယက်ခေါ် တိဗက်နွားတကောင်နှင့် သိုးရေဖြင့် ချုပ်ထားသော အင်္ကျီများကို ဝယ်ယူခဲ့ကြ၏။

ထိုမှဆက်၍ ခရီးနှင်ခဲ့ပြန်ရာ လမ်းတွင် ခမ်းပတ်ခေါ် ဓားပြဂိုဏ်းနှင့် တွေ့ပြီး အဖမ်းခံရ ပြန်သည်။ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာပြီးနောက် လာဆာမြို့သို့ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြပြန်၏။ ရာသီဥတုမှာ အလွန် အေးမြလှပေရာ ဟိုင်းနရစ်ဟဲရာမှာ ကိုယ်လက်နှင့် ခြေထောက်များ ကိုက်ခဲလာပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင် လောက်အောင် အခြေအနေဆိုးလာသည်။ မဖြစ်မနေ ဇွဲဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာတွင် ရေပူစမ်းများကို တွေ့ရပြီး ရေဆင်းချိုးလိုက်ရာ ခံစားနေရသော ဝေဒနာသက်သာသွားလေသည်။ ထိုမှဆက်လက်လာခဲ့ရာ လာဆာမြို့သို့ရောက်ရှိမည့် လမ်းစ ကို တွေ့ရတော့၏။ သုံးရက်မျှ ခရီးနှင်ပြီးနောက် လာဆာမြို့သို့ရောက်ရှိလေတော့သည်။ ကြည်ရုံရွာကလေးမှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် အချိန်အားဖြင့် ၇၅ ရက်အကြာ၊ အကွာအဝေးအားဖြင့် မိုင်ပေါင်း ၆၀၀ ကျော် ခရီးနှင်ခဲ့ပြီး လာဆာမြို့သို့ ရောက်ရှိခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် တိဗက်ရဟန်းမင်း ဒလိုင်းလာမာ၏ ဆောင်းရာသီစံနန်းတော်ကို ဦးဆုံးတွေ့ကြရသည်။ နှစ်ပေါင်းသုံးရာ အိုမင်းပြီဖြစ်သော ဆောင်းရာသီစံနန်းတော် တော်ပိုတလာမှာ ရွှေရောင်တောက်ပလျက်ရှိ၏။ သူတို့သည် တိဗက်ပြည်တွင် တည်းခိုနေကြစဉ် သူတို့ရောက်ရှိနေသောသတင်းကို ဒလိုင်းလာမာသိရှိသွားသည်။နောက်ဆုံးတွင် ဟိုင်းနရစ်ဟဲရာနှင့် ဒလိုင်းလာမာတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားလေ၏။ ဟိုင်းနရစ်သည် ရုပ်ရှင်ရုံ တည်ဆောက်ပေးခြင်းအားဖြင့် ဒလိုင်းလာမာကို ကူညီခဲ့သည်။ ဟိုင်းနရစ်မှာ ဂျာမန်လူမျိုးဖြစ်ရာ ဂျာမန်တို့၏ ဥာဏ်စွမ်းထက်မြက်မှုကို လေးစားသော ဒလိုင်းလာမာက ဟိုင်းနရစ်ကို သူ၏ နည်းပြဆရာအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဟိုင်းနရစ်ဟဲရာသည်တိဗက်ပြည်တွင် အတော်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံရေး အခြေအနေ ဆိုးရွားလာမှ တိဗက်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ''ကျွန်ုပ်မည်သည့်ဒေသသို့ ရောက်ရောက်၊ တိဗက်ကိုတော့ သတိရနေမည်ပင်'' ဟူ၍ ဟိုင်းနရစ်ဟဲရာက တိဗက်ကို နှုတ်ဆက်သွားခဲ့ပေသည်။

သူငယ်ချင်းကောင်း
မိုးမိုး၊ ပေါက်ပေါက်နှင့် ဖိုးတုးတို့သည် တလမ်းတည်းနေ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။
မိုးမိုးနှင့် ပေါက်ပေါက်တို့သည် ချေမ်းစွာကစားလိုသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဖိုးတုးမှာ အပြောခံ အဆိုခံရမည့် ကစားနည်းကိုမှ ရွေး၍ ကစားလိုသူ ဖြစ်သည်။
တခါတရံ မိုးမိုးတို့အလစ်တွင် ဖိုးတုးသောင်းကျန်း တတ်ပြန်ပါသေးသည်။

မိုးမိုးနှင့် ပေါက်ပေါက်တို့သည် မိုးတူးအတွက် အမြဲအနစ်နာခံကြသည်။ သို့သော် မိုးတူးကမူ သဘောမပေါက်ပေ။
ဟင်း
မကြာမီ မိုးတူးသည် မိုးမိုးတို့အား ခပ်တန်းတန်း နေလာပြီး တလမ်းကျော်မှ အောင်ဘုတို့နှင့် တတွဲတွဲဖြစ်နေသည်။
မိုးတူးသည် သူနှင့် စိတ်တူသဘောတူ ရှိလှသော အောင်ဘုတို့နှင့်တွဲကာ ပျော်လျက်ရှိ၏။
ဟေ့ မိုးမိုး၊ ခုတလော မိုးတူး အောင်ဘုတို့နဲ့ သိပ်တွဲပါလား
အေး၊ တနေ့က ငါကစားဖို့ ခေါ်တာတောင် မလာဘူးကွ
အောင်ဘုတို့သည် မိုးတူးလုပ်သမျှ မတားရုံမက အားပင်ပေးကြသည်။ တနေ့တွင် —
ဟေ့ ကောင်တွေ၊ ဦးပျော့ခြံမှာ မွေးထားတဲ့ ကြက်တွေ သွားပစ်ရအောင်
သူတို့သည် ဦးပျော့၏ ကြက်ခြံ နောက်ဖေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဖိုးတူးသည် ခြံထဲသို့ခိုးဝင်သွားပြီး ကြက်များကိုပစ်ရန် ချောင်းနေသည်။
ခြံထဲမှာ၊ ရှေ့ ဒါ ချင်ခွါမယ် နဲ့နဲ စောင့်အုံး မှ၊
ခြံထဲသို့ ဖိုးတူးဝင်သွားသောအခါ အောင်ဘုတို့ နှစ်ယောက်သည် ခြံအပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်
ဟေ့ကောင်လေးတွေ မင်းတို့ ငါ့ခြံထဲ ဘာလို့ ချောင်းနေတာလဲ
မှာ၊ ကျနော်တို့မပါဘူး၊ ဟို ဖိုးတူး-ဖိုးတူး
ဟုတ်တယ်၊ ဟိုဖက်လမ်းက ဖိုးတူး၊ ဦးလေးပျော့ကြက်ခြံထဲဝင်သွားတာမြင်လို့ မသင်္ကာတာနဲ့ ချောင်းနေတာပါ
ဟုတ်တယ်
ဟုတ်လား ကျေးဇူးပါကွဲ
အောင်ဘုတို့ ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်သဖြင့် ဖိုးတူးမှာ အမိခံလိုက်ရသည်။
ဒီမှာ၊ ခင်ဗျားသား ဖိုးတူး ကျုပ်ခြံထဲဝင်ပြီး ကြက်ခိုးမလို့ဗျ၊ အောင်ဘုတို့ ပြောပေလို့ပေါ့
လက်စသတ်တော့ ဒီကောင်တွေက ကိုမိအောင်ရှိန်း သွားတာကိုး
ဦးပျော့က အိမ်သို့တိုင်သဖြင့် ဖိုးတူး အရိုက်ခံရသည်။
ဟေ့ ကြက်သူခိုး
အေးကွာ၊ မင်းတို့သာဆို၊ ငါ့ကိုချောက်တွန်းမှာမဟုတ်ဘူး
ဟားဟား
ဒါပေါ့
နောက်ကြပြီး၊ ဒီလိုမကောင်းတဲ့ ကစားနည်းမျိုးကိုလဲ၊ မင်းတို့သာဆိုယင်၊ ငါ့ကိုမလုပ်ဖို့ ပြောကြမှာဘဲ၊ ခုတော့ ငါရှက်မိတယ်ကွာ၊
အေး၊ ဦးစေတနာကို မင်းနားလည်သွားတာ ဝမ်းသာပါတယ်
ပြီး

အစာစားစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ ပါးစပ်မှ ဘာကြောင့်တံတွေးထွက်ရသနည်း

ကျွန်ုပ်တို့ စားသုံးလိုက်သော အစားအစာကို ခန္ဓာကိုယ်က တိုက်ရိုက်အသုံးမချနိုင်ပေ။ ယင်းတို့ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ်က အသုံးပြုနိုင်သည်။ ထိုသို့ အသုံးပြုနိုင်ရန် လိုအပ်သော အာဟာရပစ္စည်းများသည် ရေတွင် ပျော်ဝင်နေရပေမည်။ အစားအစာကို သေးငယ် မှုန့်ညက်အောင် သွားများဖြင့် ကြိတ်ဝါးရ၏။ ထိုအခါ တံတွေး ထွက်လာသည်။ တံတွေးကြောင့် ကျေညက်သော အစာများသည် စိုစွတ်၍ အရည်ပျော်လာသည်။ ယင်းကြောင့် လျှာကလည်း အရသာပို၍ ခံစားလာနိုင်သည်။

အစားအစာ များသည် တံတွေးကြောင့်ပို၍ စိုစွတ် ချောမွတ်သောကြောင့် မျိုချရလွယ်ကူသည်။ ထို့ပြင် တံတွေးသည် အစာထဲမှ ကစီဓာတ်ကို ခန္ဓာကိုယ်က လိုအပ်သော သကြားဓာတ် (ဂလူးကို့) အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးလေသည်။

တင်လှဦး

အသံတု မှုတ်ကြည့်ပါ

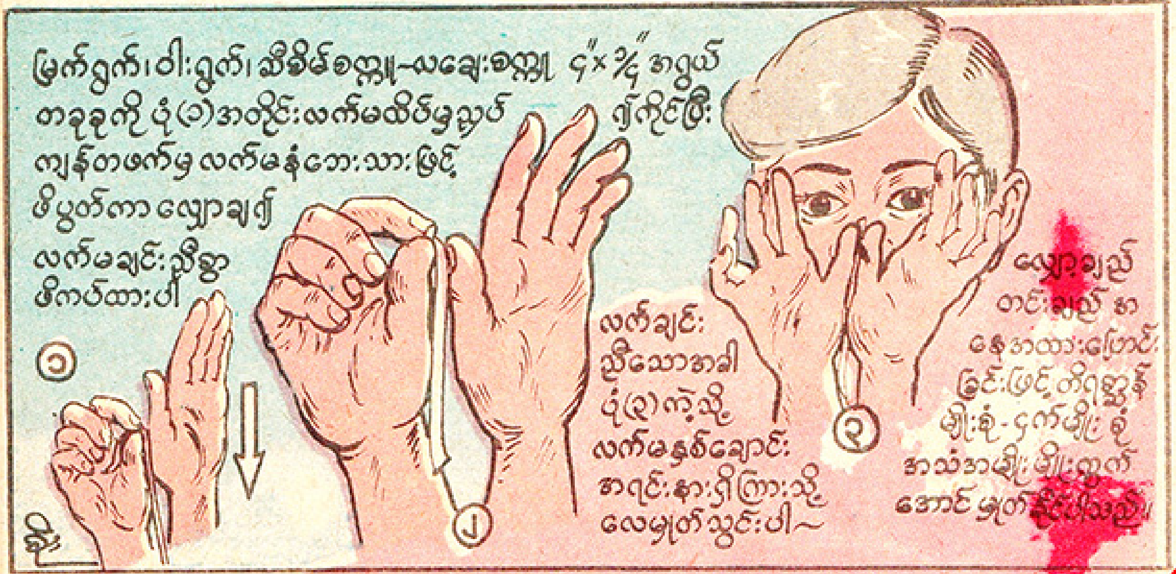

ကျွန်တော်နှင့်ဦးမြဟန်

မောင်သန်းစိုး

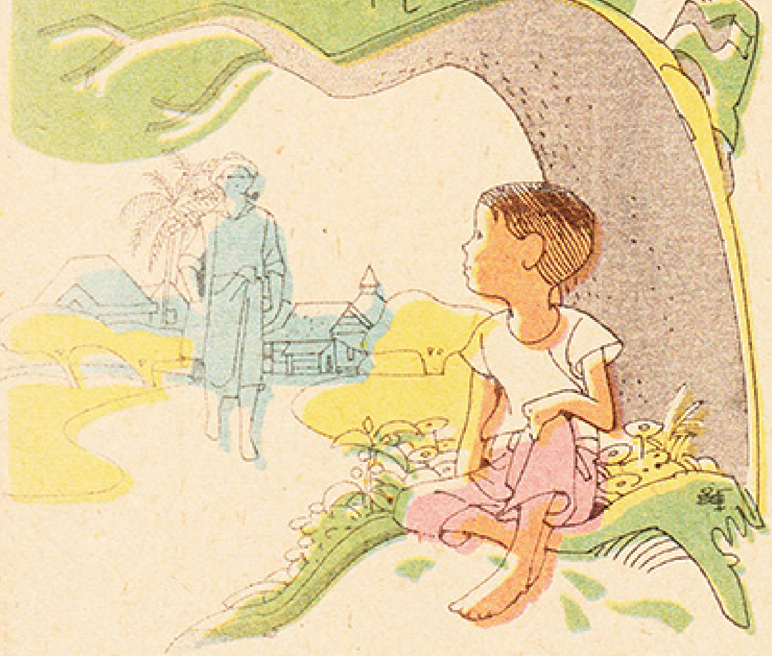

မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်တော် လေးတန်း အောင်သော အခါ အမေက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်း ဆက်မထားနိုင်တော့ဟု ဆို၍ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းကာ ငိုမိပါသည်။ အမေကချော့ပါသည်။

"မငိုပါနဲ့သားရယ်၊ အမေလဲ မထားနိုင်လို့ပါ။ တကယ်လို့ ထားမယ်ဆိုယင် ဒီ အတန်းလောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတန်း ကြီးလာယင်တော့ ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှေ့ဆက် အကျိုးဖြစ်မဲ့အတူ ခုထဲက ထွက်ထားလိုက်ပေါ့။ သား ခုစာရေးတတ် ဖတ်တတ်နေမှာပဲ။ ဂဏန်းလဲ တွက်တတ်နေပြီ။ ဒါလောက်ဆို တော်ရောပေါ့"

ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ခွဲသွားပါသည်။ အဖေသည် ဆန်စက်တစက်မှာ လုပ်သားတယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဝမ်းရောဂါဖြင့် ဆုံးသွားပါသည်။ အမေမှာ လုပ်မြဲအလုပ် ဖြစ်သော ဟင်းရွက်ရောင်း ခြင်း ကိုသာ လုပ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရွာထဲက မူလတန်းကျောင်းမှာ ကြိုးစား၍ ကျောင်း ထား ခဲ့ ရ ယခုအခါ အမေ့ စီးပွားရေးနှင့် မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

ကျွန်တော် စိတ် ညစ် ညစ်ဖြင့် အိမ်မှ ထွက်၍ လျှောက်သွား နေ မိ ပါ သည်။ လမ်းလျှောက် ရင်း သစ် ပင် တ ပင်အောက်၌ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် လူကြီးတဦး လမ်းလျှောက်လာရာမှ –

"ဟေ့-ခလေး၊ မင်း ရွှေညို့ရဲ့ သားမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦး"

"အေး-မင်းအဖေနဲ့ဦးနဲ့ဟာ သိပ်ခင်ကြတာ။ ဦးနာမယ်လဲ မှတ်ထားအုံး မြဟန်တဲ့။ မင်းတို့ အဖေ ရှိတုန်း က လုပ်သွားတဲ့ ဆန်စက်မှာ စပါးထမ်းတယ်"

"ဟင်- မင်းမျက်လုံး မှာလဲ မျက်ရည်စတွေနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကွာ"

ကျွန်တော် က အ ဖြစ် မှန် အ တိုင်း ကျောင်း နေ ရ သည့် အခက်အခဲကို ပြောပြပါသည်။ ထိုအခါ သူကမျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားပြီးနောက် –

"ကဲ - ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ငါ့တူ။ မင်းအလုပ် လုပ်မလား"

"ဘာအလုပ်လဲ ဦး"

"ဒို့ စက် မှာ သန့် ရှင်း ရေး အလုပ်ပေါ့။ ဆန်တွေ ဖွဲတွေ ပေါက်ကျနေတာကို ကျုံးပေးရမယ်။ စက်လည်တီးတွေ နေရာမှာ ဓာတ်မြက်စည်း လှည်းရမယ်။ မင်း တနေ့ တကျပ်ရမယ်။ ဒါဖြင့်ယင် ကျောင်း ဆက် နေနိုင်တာပေါ့ကွ"

ကျွန်တော် ဝမ်း သာ သွား ပါသည်။ နောက် အိမ်ဆီသို့ပြေးလာပြီး အမေ့ကို အားရ ဝမ်းသာ ပြောပြပါသည်။ အမေက ကျွန်တော် အသက် ငယ်သေး၍ တား မြစ် ပါ သည်။ သို့ သော်

ကျွန်တော်က အတင်း ပူဆာတော့မှ ခွင့်မပေးချင် ပေးချင်နှင့် သဘောတူလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့် အဖို့ ကျောင်းစရိတ် လုံလောက်စွာရပြီ ဖြစ်၍ ကျောင်းကို စိတ်ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ပါပြီ။ ပိုလျှံသော ပိုက်ဆံများကိုပင် အမေ့ထံ အပ်ထားရပါသေးသည်။ ဦးမြဟန်ကလည်း ခဏခဏ ကျွန်တော့်ကို အားပေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မနက် အစောကြီးထ၊ စာကျက်ပြီးမှ ဝေလီဝေလင်းမှာ ဆန်စက်သို့သွား၍ သန့်ရှင်းရေး တာဝန်ကို လုပ်ပါသည်။ ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာ၊ ရေချိုး၊ အစာစားပြီး ကျောင်းသို့ သွားပါသည်။

နောက်တလခန့် အကြာ၌ ဦးမြဟန်သည် ပုသိမ် ဖက်သို့ ပြောင်း ရွှေ့ သွား ရ ပါသည်။ သို့သော် မကြာမကြာ ဦးမြဟန်ထံမှ စာလာပါသည်။

သည်လို နှင့် စာ သင် ရက်သည် နှစ်ဝက်ကျော်၍ ဒီဇင်ဘာလသို့တိုင်လာပါပြီ။ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းမပိတ်မီက အစမ်းစာမေးပွဲတွင် ကျွန်တော်အတန်းထဲ၌ ပထမရပါသည်။ ယခု ဒီဇင်ဘာ ကျောင်း ပိတ် ပြီး ၍ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရ လေးငါးရက် ကြာသွားပါပြီ။ သည်နေ့မှာ ဦးမြဟန်ထံမှစာတစောင်ရောက်လာပြန်သည်။ သူ့စာမှာ တိုတိုနှင့် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးနီရေ —

ငါပြောထားတဲ့ စကားတွေကို မမေ့နဲ့နော်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ဇွဲရှိယင် အောင်မြင်ရမှာဘဲ။ ငါတော့ ဒီအတိုင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့လို့ စံပြ လုပ်သား အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရပြီ။ ငါတို့ ရွှေလဆန်းယင် အင်းလေးကို သွားရမယ်။ ငါတော့ သိပ်ဂုဏ်ယူသကွာ။ မင်းလဲကြိုးစားပါ၊ တိုးတက်ရမယ်။ ကဲ တော်ပြီ။ မင်းလဲ စာထည့်ပါကွာ — နော်”

ကျွန်တော်သည် ဦးမြဟန်၏ စာအဆုံး၌ ကြည်နူးသွားပြီး ဦးမြဟန် အ တွက် လည်း ဂုဏ်ယူမိပါသည်။ မိမိကိုယ် အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူမဆုံးပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သည်နေ့သည် ပထမ အစမ်းနှင့် ဒုတိယ အစမ်းစာမေးပွဲများကိုပေါင်း၍ ကျောင်းသားများ၏ ပညာရည် တိုးတက်မှု အရည်အချင်း အလိုက် ဆုပေးပွဲ ကျင်းပသည့်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ သည်နေ့မှာ ပဥ္စမတန်းမှ ပထမဆုကို ကျွန်တော်က ဆွတ်ခူးခဲ့ပါသည်။

သည် အကြောင်းကို ဦးမြဟန်ထံ စာပြန်ရပါဦးမည်။

အကယ်၍ ဦးမြဟန် တယောက် နောက်ရက်များတွင် အလည်လာပါက ကျွန်တော်၏ ပညာရည်ချွန် ပထမဆုအဖြစ်ရသော ပစ္စည်းကလေး များကို ကျွန်တော်၏ ကြိုးစားမှု ရလဒ် အဖြစ် ပြရပေဦးမည် တကား။

မြန်မာတို့အကြောင်း

ဆင်းရဲချမ်းသာ မရွေးပါ၊
ထားကြစေတနာ။

ကူညီတန်တာ ကူညီရေး၊
အမြဲဦးမလေး။

မြန်မာ့သွေးမို့ စကားဆို၊
ရင်ထဲမေတ္တာခို။

သစ္စာဆို ဘယ်မပျက်၊
ခိုင်ကြည်တည်တံ့လျှက်။

ရဲရင့်တဲ့ဘက် ကြည့်ပါလျှင်၊
ခေတ်အဆက်ဆက်ပင်။

လက်နက်ကြီးရှင်
ဘယ်လိုချောက်၊

မြန်မာဒူးမထောက်။

မကြောက်မရွံ့ ရဲစိတ်ဝင်၊
ဝါးရင်းဒုတ်ဖြင့်ယှဉ်။

သမိုင်းဝင်တဲ့ မြန်မာ့ဝါး၊
အစွမ်းထက်တကား။ ။

ကျော်စမ်းမင်း (လှိုင်ရိုမြို့)

R. 517

ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံ

ဂေါ်ရီလာ မျောက်ဝံသည် မျောက်ဝံမျိုးထဲတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်တွင် ရပ်လိုက်ပါက ခြောက်ပေနီးပါး မြင့်သည်။ ဂေါ်ရီလာ မျောက်ဝံကို အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ အမှန်မူ ယင်းတို့သည် အေးအေးချမ်းချမ်း နေတတ်ကြသည်။ ရန်မူသူရှိမှ အင်အားသုံးကာ ခုခံတိုက်ခိုက်တတ်၍ ရှောင်နိုင်က ရှောင်သွားလေ့ရှိသည်။

ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံသည် ခြေလက်လေးချောင်းစလုံးထောက်၍သွားလာသည်။ နောက်ခြေထောက်များပေါ်တွင် ရပ်ခဲသည်။ ရှေ့လက်များ သန်မာရှည်လျားသလောက် နောက်ခြေများမှာ တို၍ အားနည်းသည်။ မျက်စိအလွန်လျင်သည်။ အန္တရာယ်မြင်ပါက ချုံတောများအကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိသည်။ ကွင်းပြင်တွင်ဖြစ်၍ မရှောင်တိမ်းသာလျှင် ခေါင်းဆောင်အထီးကြီးသည် တကောင်တည်းချန်ရစ်ကာ ရန်သူကို ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ အထီးကြီးများမှာ ထူထဲသောမျက်ခုံးများ၊ မည်းနက်သောမျက်နှာ၊ နဖူးပေါ်မှဖုကြီး၊ ချွန်ထက်သောအစွယ်များဖြင့် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ အမွေးအရောင်မှာလည်း မည်းနက်သည်။

နေ့အချိန်တွင် သီးနှံပင်များ၊ အသီးများ၊ ဝါးပင်များကို ရှာဖွေစားသောက်ကြသည်။ ညအချိန်တွင် သစ်ပင်များပေါ်သို့ တက်အိပ်ကြသည်။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်အထီးကြီးသည် မြေပြင်သစ်ပင်ရင်းတွင် အိပ်စက်လေ့ရှိသည်။

ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံများသည် အုပ်ဖွဲ့၍ သွားလာကျက်စားလေ့ရှိသည်။ အုပ်စုတစုလျှင် ခေါင်းဆောင်အထီးကြီးတကောင်အမြဲရှိသည်။ ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံများကို အာဖရိက အလယ်ပိုင်းတွင်သာ တွေ့ရလေသည်။

ရဲမြင့်

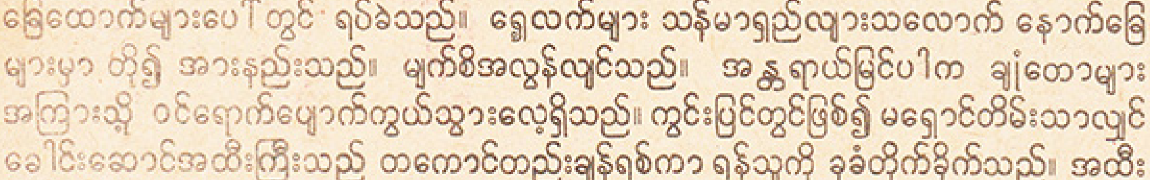

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/